

Αλέξανδρος Λιακόπουλος

[Η συνέντευξη δόθηκε στον Σπύρο Βαρβέρη και δημοσιεύθηκε στο τεύχος 18 της Βιταμίνης Ο.]

Σπύρος Βαρβέρης: κ. Λιακόπουλε, με τι σκεπτικό φτιάξατε το «Άλλο Θέατρο»;

Α. Λιακόπουλος: Μετά από μια πορεία παραγωγής, ξεκίνησα το 1990 όπου και πήρα το θέατρο «Αποθήκη» κάνοντας κάποια έργα, οικογένειας ονόμασέ τα αν θέλεις, το Σάββατο, Κυριακή, Δευτέρα του Ντε Φίλιπο με τους Άγγελο Αντωνόπουλο, Μπέτυ Βαλάση, ένα άλλο με τον Σταύρο Παράβα, και κάποιου άλλου είδους πράγματα. Έτσι, μετά την πορεία αυτή έφτιαξα το θέατρο αυτό με το σκεπτικό να δούμε το χώρο του θεάτρου με μια άλλη ματιά, πιστεύοντας και θέλοντας να ανεβάσω έργα με νέους ηθοποιούς που μιλάμε την ίδια γλώσσα και θέλουμε να δουλέψουμε για ένα κοινό αποτέλεσμα. Επίσης για να ασχοληθώ με κάποιες, σε εισαγωγικά αν θες, μέσα από τα έργα που θα ανεβάσω, μειονότητες.

Σ.Β.: Έχω την εντύπωση ότι η ίδρυση του θεάτρου σας έχει σκοπό να καλύψει το κενό που υπάρχει στο θεατρικό γίγνεσθαι της χώρας μας, μία συνεπής ομοφυλοφιλική σκηνή και η διαμόρφωση μιας κουλτούρας που παρόμοιά της υπάρχει στην Αμερική και ίσως στην Ευρώπη.

Α.Λ.: Αυτό που θέλω να πω είναι ότι δεν πρέπει ένας καλλιτέχνης, είτε ηθοποιός είναι είτε σκηνοθέτης ή οτιδήποτε άλλο, να έχει παρωπίδες. Έχω κάνει παλαιότερα πολλά πράγματα και άλλες δουλειές, στιγματίστηκα -το λέω με χιούμορ- από την τριετή επιτυχία του Σκρατς, σε συνεντεύξεις που μου έγιναν ρωτήθηκαν γιατί επιμένω να ανεβάζω ομοφυλοφιλικά έργα. Το θέατρό μας έχει την ευαισθησία να ανεβάζει και έργα που αφορούν και εκείνη τη μερίδα του κοινού που είναι διαφορετική από την άλλη. Στην Αθήνα αυτή τη στιγμή παίζονται αρκετά ομοφυλοφιλικά έργα.

Σ.Β.: Στην Αθήνα παίζεται το Ντίλντο;

Α.Λ.: Όχι, δεν έχει παιχτεί ακόμη. Ήθελα μετά την περσινή επιτυχία του Σκρατς στη Θεσσαλονίκη να αρχίσω την πανελλήνια πρεμιέρα στην πόλη σας που μας αγάπησε. Έτσι, σε ένδειξη της δικής μας αγάπης, αρχίσαμε το Ντίλντο από εδώ. Στην Αθήνα θα παιχτεί μαζί με δύο άλλα έργα από τα οποία το ένα είναι του Μόρτιν Σέρμαν, ο τίτλος του είναι Περσικά, που δεν ξέρω αν θα τον κρατήσουμε.

Σ.Β.: Οπότε δεν μπορούμε να ξέρουμε τις αντιδράσεις από το κοινό της Αθήνας. Οι αντιδράσεις του κοινού της Θεσσαλονίκης ποιες ήταν;

Α.Λ.: Οι αντιδράσεις από το κοινό της Θεσσαλονίκης... Κατ' αρχήν να πω εδώ κάτι που είπα πριν στη συζήτηση που είχαμε. Το κοινό που είδε την παράσταση ήτανε στην πλειοψηφία του γυναίκες. Το Ντίλντο δεν έφερε ομοφυλόφιλο κόσμο, αν και δεν ξέρω τη σεξουαλική ταυτότητα του αντρικού κοινού που το είδε - άραγε πως να ξεχωρίσεις έναν ομοφυλόφιλο από έναν ετεροφυλόφιλο;

Σ.Β.: Μιλήστε μου για το έργο.

Α.Λ.: Αποφεύγω να λέω φέματα. Το Ντίλντο δεν έκανε την αναμενόμενη επιτυχία του Σκρατς, παρ' όλο που αυτό ήτανε τολμηρό και για πολλούς σόκαρε, σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Σε αντίθεση με το έργο που παίζουμε, αν και έχω τη

γνώμη ότι είναι ένα έργο σκληρό, και αυτό γιατί είναι αληθινό, μπορείς να ταυτιστείς με τους ήρωες, είτε με τον έναν είτε με τον άλλον.

Σ.Β.: Λειτουργεί ως αυτοκριτική το έργο προς το θεατή.

Α.Λ.: Έτσι είναι. Ακριβώς έτσι. Ταυτίζεσαι με τις διάφορες πτυχές του.

Σ.Β.: Το κοινό της πόλης μου είναι ώριμο να παρακολουθεί παραστάσεις σαν και αυτές;

Α.Λ.: Νομίζω ναι. Το πιστεύω από πέρσι αυτό. Το κοινό της Θεσσαλονίκης είναι έξυπνο, δύσκολο και γενναιόδωρο, φτάνει να μην νοιώσει ότι το κοροϊδεύεις. Θα ξανάρθω στη Θεσσαλονίκη με άλλη παραγωγή, αλλά να σας πω πως το *Ντίλντο* θα ξαναπαιχτεί στην πόλη σας πιθανόν τον Φεβρουάριο-Μάρτιο για έναν περιορισμένο αριθμό παραστάσεων.

Σ.Β.: Αυτό που λέγεται για το κοινό της Θεσσαλονίκης, πως είναι δύσκολο, τελικά πόσο αλήθεια είναι; Νομίζω πως είναι μύθος.

Α.Λ.: Εννοώ όταν λέω δύσκολο πως έχουν αυτή την κάθετη γνώμη «μας αρέσει, πηγαίνουμε, το υποστηρίζουμε», «δε μας αρέσει, δεν πηγαίνουμε». Είναι ειλικρινείς οι Θεσσαλονικείς. Στην Αθήνα δε συμβαίνει κάτι τέτοιο. Και καλή να μην είναι μια παράσταση θα συντηρηθεί.

Σ.Β.: Στο παρελθόν παίχτηκαν και στο παρόν παίζονται κάποια έργα. Θα θέλατε να ανεβάσετε κάποιο από αυτά που έχετε δει;

Α.Λ.: Υπάρχουν πολλά και ενδιαφέροντα έργα με ομοφυλοφιλικό περιεχόμενο, έτσι δεν υπάρχει ανάγκη να καταφύγω σε επαναλήψεις, ίσως με εξαίρεση το θεατρικό που υπήρξε και κινηματογραφική ταινία, *Ερωτική τριλογία*, ένα έργο που μου αρέσει πολύ.

Σ.Β.: Στο έργο τονίζεται η μοναξιά που βιώνουν οι ομοφυλόφιλοι Βέβαια δεν ξέρω αν είναι προνόμιο μόνο δικό τους.

Α.Λ.: Τονίζεται η μοναξιά που βιώνουν οι άνθρωποι. Δεν είναι ένα έργο που αφορά μόνο τους ομοφυλόφιλους. Θα μπορούσε να είναι ένας άντρας και μια γυναίκα ή δύο γυναίκες. Είναι δύο άντρες, για να δείξουμε πως η ομοφυλοφιλία δεν είναι τίποτε περισσότερο και τίποτε λιγότερο, με όλα τα υπέρ ή όλα τα κατά. Είναι γνωστό πως οι ομοφυλοφιλικές σχέσεις είναι δύσκολο να γίνουν, αλλά όταν γίνουν είναι δυνατές και το λέω αυτό και από προσωπική πείρα αλλά και από συζητήσεις με κόσμο ετεροφυλόφιλο και ομοφυλόφιλο. Είναι πλέον αποδεκτό κάτι τέτοιο, οι ετεροφυλόφιλοι έχουν και αυτοί προβλήματα τα οποία είναι κοινά.

Σ.Β.: Και μια τελευταία ερώτηση. Οι Έλληνες ομοφυλόφιλοι είναι αδιάφοροι όσον αφορά τα δικαιώματά τους. Πιστεύετε ότι οφείλεται κάπου αυτό;

Α.Λ.: Πιστεύω ότι φταίει η μη αποδοχή του ίδιου του εαυτού τους σε μεγάλο βαθμό. Από τη στιγμή που δεν αποδέχεσαι τον εαυτό σου, πώς θα τολμήσεις να διεκδικήσεις τα δικαιώματά σου; Από 'κεί και πέρα τα πράγματα είναι καλύτερα.

Σ.Β.: Δε λέω ότι είναι το ίδιο με την κατάσταση που επικρατούσε πριν από μία εικοσαετία, αλλά δεν είναι η επιθυμητή. Βλέπετε, κανείς δεν ενδιαφέρεται να δώσει κάποια δικαιώματα σ' έναν ομοφυλόφιλο. Αν υπήρχε μια οργάνωση με μέλη εκατοντάδες ή χιλιάδες, τα πράγματα θα ήτανε διαφορετικά. Τότε ο δήμαρχος ή ο βουλευτής θα έπρεπε να πάρει θέση, να πιέσει κι αυτός με τη σειρά του για να

κερδίσει ψήφους και τη θέση του στη Βουλή και την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν διωχτεί από τις δουλειές τους, επειδή υπήρξαν ομοφυλόφιλοι, ή τέλος πάντων έχουν υποστεί κυρώσεις.

Α.Λ.: Μεγάλη αδικία, γιατί πιστεύω πως οι ομοφυλόφιλοι έχουν τα ίδια ακριβώς δικαιώματα όπως όλοι οι άλλοι.

Σ.Β.: Να ευχαριστήσω για τη συνέντευξη.

Α.Λ.: Προτού γίνει αυτό, να ευχαριστήσω τους επώνυμους και ανώνυμους που βοήθησαν να γίνει το στήσιμο του έργου τους. Χρήστο Λήγγκα, Νίκο Στεφανίδη, Αντρέα Σκούρτη, Αχιλλέα Άλτσα, Παναγιώτη Μπερλή, Στέλιο Τσολόπουλο και το κοινό της Θεσσαλονίκης πάνω απ' όλα.